

איך ירד הגשם הראשון

אפריקה

לפני זמן רב, כל כך רב שכבר איש לא זוכר מתי,
שלט בשמיים אובססי אוסו ועל הארץ אובססי נסי

קרה שבת נולדה לאובססי אוסו ובן לאובססי נסי
. הילדים גדלו מהר, לא בקצב ימים אלא בקצב
שעות, והנה הגיע זמן למצוא לה חתן ולו כלה.
ואז אמר אובססי נסי לאובססי אוסו "הבה נתחלף
בילדנו. הבן שלי יבוא אליך לשמיים, יחפש לו שם
אישה מתאימה, ובתך ארא תבוא אלי ותהיה לי
לאישה טובה."

כך הסכימו.

בנו של אובססי נסי הגיע לשמיים עם שפע
מתנות יפות, ואובססי אוסו שלח את בתו ארא
לארץ ואתה שלח גם שבעה עבדים ושבע
שפחות, כדי שהבת תוכל לחיות בנחת, בלי

דאגות וטרחה.

אך כשרק הסתיימה החתונה אובססי נסי קרא
לארא אשתו ואמר לה:

"לכי לעבוד בשדה, יש שם הרבה עבודה."

ענתה לו ארא "אבא שלח איתי שבעה עבדים

ושבע שפכות. ילכו הם לעבוד בשדה."

כעס אובססי נסי ואמר "אני מצווה לך ואל תסרבי!

למשרתים שלך אמצא כבר עבודה."

לא הייתה ברירה. היא חייבת הייתה לשמוע

לבעלה. הלכה ארא לעבוד בשדה. עייפה חזרה

מהעבודה, בקושי עמדה על רגליה, והבעל קשה

הלב מחכה לה לפני הדלת. "רדי אל הנהר" אומר

"תביאי מים. אין בבית אף טיפת מים."

התחילה ארא להתחנן "כל הכוחות שלי השארתי

בשדה. שלח מי מהמשרתים ותן לי לנוח."

עוד יותר התרגז אובססי נסי וארא נאלצה ללכת

להביא מים.

הביאה דלי אחד, שתיים, שלוש. כבר לילה ירד

והיא עדיין סחבה מים. ובבוקר שלח אותה

אובססי נסי לעבודה הקשה ביותר. הוא לא נתן

לה לנוח, שעבד אותה כל הזמן. ארא פעם
מבשלת, פעם מביאה מים, פעם אש מבעירה
בתנור. בערב בקושי עומדת על רגליה. והבעל
האכזר לא מרפה.

ביום שלישי אומר לה "לכי ליער ותביאי זרדים
להסקה."

קשה לארא, הו כמה קשה, הרי היא לא רגילה

לעבודה כזו. הלכה ליער, בוכה בדמעות גדולות.

אספה זרדים, הכינה חבילה כבדה ובקושי הביאה

הביתה. והבעל רואה על פניה דמעות ואומר לה:

"בואי אלי, נשקי ולטפי אותי, כדי שאנשים יראו

איך אישה צעירה אוהבת אותי."

ארא כמעט ונשרפה מרוב בושה. איזו אכזריות.

האם אינו מתבייש לנהוג כך!

ולמחרת השאיר אותה הבעל ללא ארוחת בוקר.

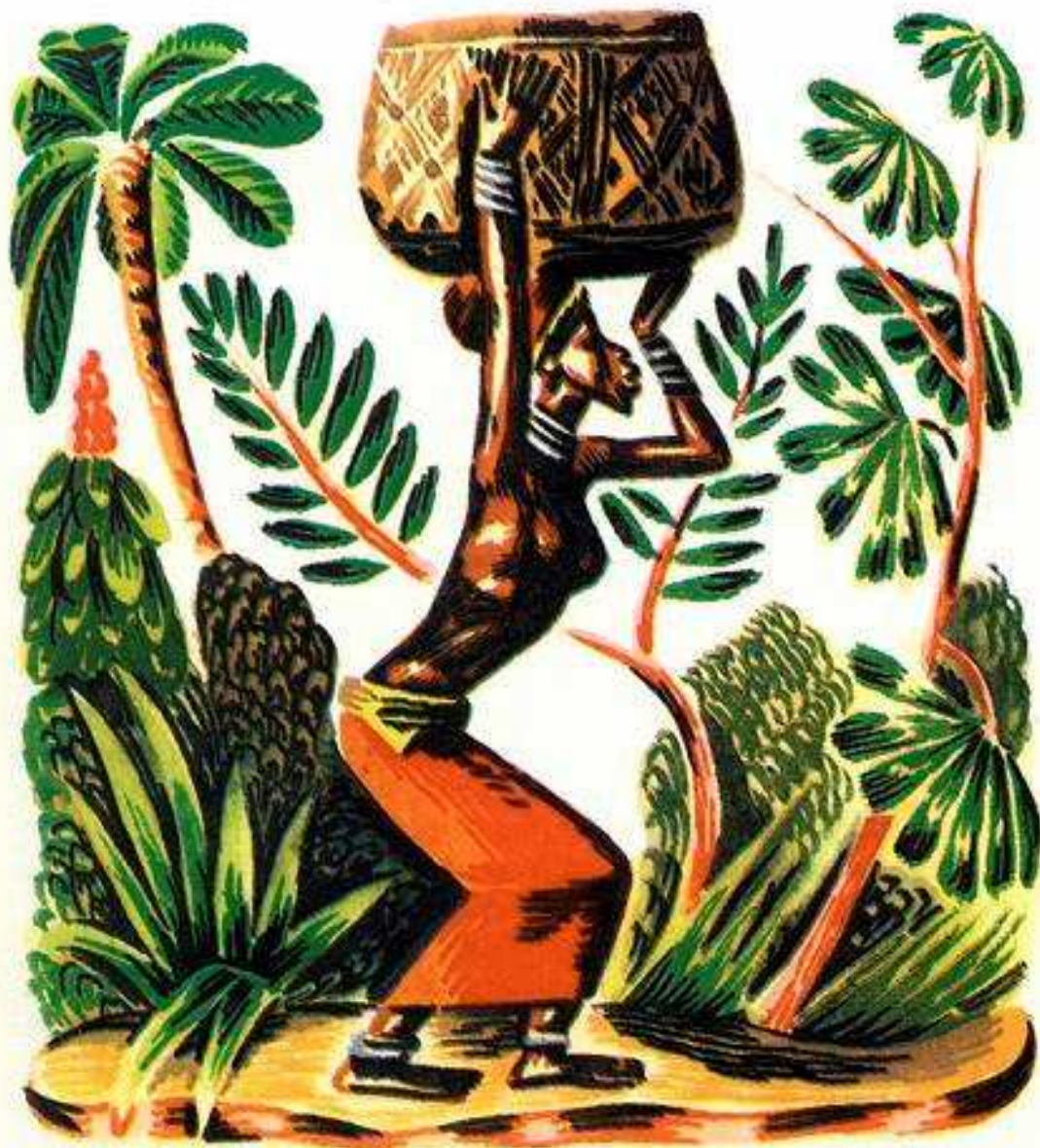
גם בצהריים רק שאריות ופירורים עלובים נתן

לה. ושוב שלח אותה ליער.

"לכי" אמר "תביאי לי תפוחי-בר." ארא הלכה שוב

ליער, ניסתה לטפס על עץ תפוח ונפצעה מענף

חד. הפצע דמם והיא נפלה על הארץ, גם כואב

לה וגם בושה, אין להסביר במילים. שכבה כך כל היום וכשהשמש התחילה לשקוע איך שהוא חזרה הביתה.

ואובססי נסי שוב כועס: "מדוע אינך ממלאה את פקודתי? לשם מה שלחתי אותך? איפה בילית כל היום? מוטב שלא אראה אותך בכלל, תישארי בחוץ. תוכלי לישון במכלאה של העזים."

ארא יצאה רעבה, קר היה לה, כאב לה. למחרת בבוקר פתחה המשרתת את המכלאה ורואה - בעלת בית שוכבת על הארץ, רגל אחת נפוחה, קודחת, שחורה, והיא לא יכולה לקום. חמישה ימים וחמישה לילות שכבה ארא במכלאת העזים עד שהפצע הבריא.

לא הספיקה לקום על רגליה ואובססי נסי האכזר קורא לה. "הנה לך דוד. לכי לנהר ותמלאי אותי במים. תביא מלא הביתה."

ארא הלכה לנהר. התיישבה על החוף, הורידה רגליים למים קרירים "לא אחזור הביתה" חושבת "בשום אופן לא אחזור. מוטב לי לקפוץ לנהר

הזה."

כך ישבה זמן רב, עד שמשרתת מצאה אותה ושאלה מדוע היא לא חוזרת הביתה. והיא אמרה למשרתת מה שחשבה, שלא תחזור הביתה בשום אופן. המשרתת הלכה וארא התחילה לחשוב "היא תספר זאת לאובססי נסי והוא יבוא בעצמו, אולי ירביץ לי מכות. אז מוטב שאנסה לקחת את הדוד וללכת הביתה."

מילאה את הדוד במים וניסתה לשים אותו על הגב, אך הוא היה כבד מדי. ואז שמה אותו על גזע עץ כרות, והתכופפה תחתיו כדי לשים אותו על הראש. אך לא הצליחה והדוד נפל ונשבר לחתיכות. שבב אחד חתך אוזן שלה ושוב נשפך דם.

גם כאב, גם דם, גם העלבון, כל זה היה כבר יותר מדי.

"כמה זמן עלי לסבול זאת? האם אני יתומה? אבא ואמא חיים ואחזור אליהם. למה לי לחיות כך אצל אובססי נסי?"

והיא הלכה לחפש דרך לשמיים. הלכה, הלכה, הלכה ופתאום ראתה עץ גבוה וממנו יורד חבל ארוך,

ארוך מאוד. מגיע עד השמיים.

"בחבל זה אטפס עד השמיים" החליטה ארא. היא אחזה חזק בחבל והתחילה לטפס. התעייפה, נחה, והמשיכה לטפס שוב. דמעות זולגות מעיניה ומתאספות לעננים. היא טיפסה הלאה והגיעה עד לממלכה של אביה. שם התיישבה ארא והתחילה לבכות ולהתייפח יותר מאשר קודם.

לא רחוק משם עבר משרת אחד. שמע את הבכי ורץ מהר אל אובססי אוסו.

"אדוני, שמעתי קול בכי. הלכתי לפי הקול וראיתי את בתך יושבת ובוכה."

אובססי אוסו השתומם והחליט לבדוק.

"קח אתך תריסר משרתים ואם זו באמת הבת שלי, תביאו אותה הנה, לארמון."

מצאו את ארא והביאו אותה הביתה. אבא ראה אותה וקרא "מיד! קראו לנשים שלי, אבל מהר!" באו כל נשי אובססי אוסו. האישה הצעירה חיממה מים, רחצה את ארא, הכינה לה מיטה, בגדים דקים הלבישה לה וכיסתה בעורות רכים.

נשים אחרות התחילו לבשל. אובססי אוסו שלח להם גדי שלם בשביל הבת האהובה, פירות ודברי אוכל שונים. ערכו שולחן, הביאו יין דקלים, נתנו כוס לארא "שתי, בתנו!"

אחרי שארא השקיטה את הרעב והצמאה הביאו אליה ארגז שנהב גדול. אבא הרים את המכסה ואמר "קחי בתי, כל מה שתרצי."

ארא לקחה שני בגדים צבעוניים, שלוש שמלות ארוכות, ארבע חצאיות, ארבע מראות וארבע מחרוזות ענבר. ואז באו עוד כל אנשי החצר של אובססי אוסו עם המתנות שלהם. ואמא שלה נתנה לה במתנה חמש שמלות בעלות יופי בלתי רגיל ועוד חמישה עבדים לשרות.

אמר אבא "אעמיד לך בית חדש. אני חייב לך, תהי בו בעלת בית לעצמך."

ואחר כך אובססי אוסו ציווה למצוא את בנו של שליט הארץ אובססי נסי, לחתוך לו את שתי אוזניו, להרביץ לו מאה מלקות ולשלוח מהשמיים לארץ. ונתן לו מסר כזה לאבא שלו:

"בניתי לבן שלך ארמון בעיר שלי, והוא חי כאן על

מי מנוחות. אבל עכשיו נודע לי איך התעללת בבת שלי. אז קבל את הבן שלך חזרה ודע שאת האוזניים שלו הורדתי כנקמה על כל מה שסבלה בתי, על כל הצרות שגרמת לה."

גירשו את בנו של אובססי נסי מהשמיים. רוח תפסה אותו והובילה עד העננים. והעננים האלה הם דמעות של ארא. וגם הבן של שליט הארץ בכה בייאוש ובכאב: "נכון דן אותי אובססי אוסו. קיבלתי אצלו רק טוב והנה איך אבא שלי נהג עם ארא. ואני, בן שלו משלם על כך."

והדמעות שלו התערבבו עם דמעותיה של ארא והתחילו לפול מהעננים לארץ כגשם. כי עד אז הארץ לא ידעה גשם. ואלה דמעות של ארא ושל בנו של אובססי נסי שהתחברו בתוך העננים, הרוחות הביאו אותם, ושליט השמיים, אובססי אוסו ושולח אותם.